

En fortælling fra virkelighedens verden – om hospitalsvæsenet.

Dette brev er sendt til Regionshospitalet i Herning. Det er desuden sendt til Region Midt og til Folketingets sundhedsudvalg.

Jeg klandrer nemlig hverken lægerne eller sygeplejerskerne. Jeg så hvor travlt de havde, jeg så hvor stærkt de løb og jeg oplevede, hvordan sygeplejerskerne gjorde alt i deres magt for at skabe en smule tryghed, omsorg og værdighed for os patienter. Men, de havde ikke tiden.

Jeg klandrer politikerne, for at have skabt et sundhedsvæsen, som ikke har de fornødne ressourcer til at skabe acceptable forhold for vores syge mennesker og for at have skabt et sygehusvæsen, hvor patienterne, i stedet for at få information fra en læge eller sygeplejerske, må læse sig til den i et par brochurer.

For noget tid siden, skrev Politikken, at mellem de sundhedsvæsener, som Danmark helst vil sammenligne sig med, ligger vi blandt de 2-3 lande, som har de laveste reelle sundhedsudgifter.

Efter min oplevelse med sygehusvæsenet er det mig umuligt at se værdien i, at vi har et forholdsvist billigt sundhedsvæsen. Jeg er ung og normalt stærk, så selvfølgelig klarede jeg mig gennem 8 dages indlæggelse – og efterfølgende lang restitution - men, jeg så også meget svagere medpatienter, som havde været indlagt meget længere, og jeg var dybt bekymret over at se, hvordan de manglende ressourcer påvirkede dem.

Lørdag, den 1. marts 2014 havde jeg været syg en uges tid – jeg havde ligget med det, som jeg troede var en slem omgangssyge, men det udviklede sig og jeg fik det tiltagende dårligt, bl.a. med blodig diarre, så jeg måtte ringe til vagtlægen, som hurtigt fik mig indlagt.

Jeg kom på det akutte sengeafsnit på Regionshospitalet i Herning, og vi troede vist alle at der var tale om en salmonella-lignende infektion. Jeg fik drop, morfin, antibiotika osv., og skulle blive på sygehuset natten over.

Dagen efter stod det klart, at det var værre end som så, så søndag blev jeg overflyttet til det medicinske sengeafsnit.

Det kunne have været rart, om lægen havde haft 5 min. til at drøfte det med mig – det havde hun tydeligvis ikke, så jeg bed spørgsmålet, om det mon kunne være kræft i mig – for jeg ville ikke være til besvær, når nu hun havde så travlt.

På det medicinske sengeafsnit havde jeg mit livs første rigtige møde med den altovervældende travlhed på et dansk sygehus – en travlhed, så omfattende, at jeg stadig er rystet over de forhold vi tilbyder vores syge borgere:

Jeg ankom på afdelingen lige omkring spisetid. Der var travlt, for sygeplejerskerne skulle uddele både aftenmedicin og servere maden – en sygeplejerske stak hovedet ind og sagde ”jeg har ikke tid lige nu, men jeg kommer ind og tager imod dig lige om lidt”.

Der lå jeg så og ventede, i hvert fald i 2 timer, og jeg var bange, for jeg havde det så dårligt.

Mandag fik jeg lavet en undersøgelse, som viste tegn på infektion i tarmene, og jeg blev derfor sat i gang med en anden slags medicin. Jeg oplevede en af mine medpatienter få udsat en undersøgelse:

Hun havde fastet fra søndag aften pga. en undersøgelse hun skulle have lavet mandag. Mandag blev undersøgelsen udsat fordi der var sket en fejl i bookingen af tiden. Hun skulle fortsætte med at faste, så hun i stedet kunne undersøges tirsdag morgen.

Tirsdag morgen var stuen blevet ramt af omgangssyge og blev sat i isolation, så hun skulle fortsætte med at faste og så ville hun blive undersøgt som den sidste patient om tirsdagen, for at undgå smitterisiko.

Tirsdag eftermiddag blev undersøgelsen igen udsat – denne gang fik hun besked om at hun kunne fortsætte med at faste indtil onsdag morgen, hvor de så kunne se om det kunne lade sig gøre at få hende undersøgt.

Hun havde nu været fastende i 2 døgn, og var så frustreret at hun udskrev sig selv.

Isolationen gjorde også at mine videre undersøgelser ikke kunne gennemføres. Jeg fik dog at vide, at lægerne havde vurderet at jeg formentlig havde colitis ulcerosa (en kronisk tarmbetændelse) og at jeg ville blive sat i behandling for dette – **og at jeg så i øvrigt lige kunne få nogle brochurer, så jeg kunne læse om sygdommen.** Jeg var dog så afkræftet, at jeg ikke fik ret meget ud af at læse. Det havde nu nok været bedre, hvis lægen (eller i det mindste en sygeplejerske) lige havde brugt 10 min. på at fortælle mig lidt om sygdommen og lytte til mine spørgsmål – men, det var der ikke tid til.

Medicinen hjalp ikke nok, så på et tidspunkt kommer lægen ind og fortæller mig, at eftersom medicinen ikke har hjulpet godt nok, så vil man forsøge med en anden slags behandling, som hedder remicade. Lægen siger at, det har jeg nok hørt om. Det har jeg nu ikke, men får at vide at det er en biologisk behandling og at det koster (jeg mener hun sagde) 65.000,- kr. Jeg får at vide, at hvis ikke den behandling virker, så må de overveje at fjerne min tarm.

Og så bryder jeg sammen!

Jeg har været syg i omtrent 1½ uge – og er gået fra at tro at jeg havde alm. omgangssyge – til at jeg nu risikerer at skulle have tarmen fjernet. Det er meget at skulle kapere.....

Desværre var der ikke tid til at lægen kunne fortælle mig mere om hverken remicade-behandlingen eller den evt. fjernelse af min tarm – **men, sygeplejersken kunne da lige komme med nogle brochurer.**

Det havde nu været godt, hvis lægen havde haft 10 min. til at tage sig af, at jeg lige havde fået stillet en kronisk diagnose, at jeg befandt mig i mit livs krise – og at jeg havde brug for lidt hjælp til at

kapere det – og måske endda til at give et par bud på, hvordan mit liv fremover kunne komme til at se ud.

*Min behandling skulle, pga. isolationen, ske på stuen. Pga. risikoen for bivirkninger foregår behandlingen under observation og jeg fik fortalt, at sygeplejersken ville komme **med det samme**, hvis jeg kaldte. Det tog 12 min. fra jeg kaldte til hun var på stuen (ja, jeg tog tid).*

Jeg kan ikke lade være med at tænke på, hvad der kunne være sket i løbet af de 12 min., hvis jeg var gået i anafylaktisk chok, som iflg. brochurerne er en af de mulige bivirkninger.

Men, behandlingen hjalp, og endelig om søndagen kunne jeg blive udskrevet, efter 8 dages indlæggelse.

Min indlæggelse er en af de værste oplevelser jeg nogensinde har haft. Ud over det allerede beskrevne ovenfor, så var der flere andre, rigtig dårlige oplevelser.

Jeg oplevede medpatienter sidde på toilettet i helt op til 45 min., og vente på hjælp til at komme tilbage i seng. Jeg oplevede en medpatient sidde på sengen i ½ time og vente på at blive fulgt på toilettet, for til sidst at måtte overgive sig til at tisse i bleen i stedet.

Da jeg kom hjem søgte jeg den information jeg kunne finde. Jeg fandt forskellig information på nettet – jeg deltog også i et informationsmøde på sygehuset og senere i en samtale med en sygeplejerske – desværre var det bare for sent, for den information der blev givet, havde jeg jo været nødt til selv at søge andre steder.

Desværre er der ingen hjælp at hente, i forhold til at få bearbejdet de psykiske følgevirkninger af en kronisk diagnose.

Jeg har derfor selv foranstaltet at jeg får terapeutisk hjælp til at bearbejde det faktum at jeg nu har denne sygdom – jeg skal jo gerne leve et almindeligt liv, uden at tænke på det hele tiden – og til at få bearbejdet selve indlæggelsen.

*I dag er jeg kommet dertil at jeg ikke er bange for at min sygdom blusser op igen – det skal jeg nok klare, og jeg er da også tilknyttet det medicinske ambulatorium, hvor jeg må rose personalet for at være utroligt lydhøre, fagligt kompetente og for at lytte til den enkelte patient – **men, jeg er hunderød for at blive så syg at jeg igen skal indlægges. Tanken om at skulle gennem en indlæggelse med alle de oplevelser jeg havde sidst, kan jeg slet ikke overskue.***

Jeg har ellers altid troet, at forholdene på danske hospitaler var gode – det ved jeg nu der ikke passer.